

הערות-שוליים

מה גרם לסיכסוך בין משרד החוץ ומשרד הבטחון?...

...ששמעון פרס מתעסק בכל דבר חוץ מבטחון.

★ ★ ★

בכנסת הוצע לשנות את שמות המטבעות הישראליות...

...משנה שם משנה מזל?

★ ★ ★

איך ייקרא משחק המפלגות, מסביב להעלאת המיסים העירוניים?...

...גילוי-עיריות.

★ ★ ★

בן-גוריון הודיע בכנסת, שהוא אינו יכול להבין כיצד לא התייצבו בני הרב נסים לדגל...

...למה להם דגלים, כשיש להם נסים?

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים המשתתפים בעמוד זה יזכה מדי שבוע בפרס של 10 ל"י. הזוכים השבוע, יוסי ואמיק איתי, קיבוץ גבולות.

גן חיות

לשני הסיפורים הקטנטנים האלה יש רק דבר אחד משותף — שניהם נוגעים לחיות. ובכן: בגינגל אפריקאי התעוררה יום אחד לביאה משונה וראתה את בנה — גור אריה מפוסם — רודף אחרי אדם מסכן מסביב לעץ. היא צעקה עליו: "כמה פעמים צריך לומר לך שאסור לשחק עם האוכל שלך?" המעשה השני קרה בתל-אביב. בנשף פורים מוצלח, בלט אחד המשתתפים בתח-פושט מושלמת של סוס. הוא לא רק נראה כמו סוס, אלא גם התנהג כל הזמן כמו סוס — אכל קש, עמד על רגליו האחוריות, דהר סביב האולם. כמובן שהוא זכה בפרס הראשון לתחפושות מוצלחות. ורק אז, כשבאו לתת לו את הפרס, גילו שהוא באמת סוס.

סקר אסבתא!

אזרחי המדינה מתבקשים בזה לבחור מבין הרשימה הבאה את עשרים המאורעות החשובים ביותר, לדעתם, מאז קום המדינה.

- (1) המענק האמריקאי הראשון.
- (2) המענק האמריקאי השני.
- (3) המענק האמריקאי השלישי.
- (4) המענק האמריקאי הרביעי.
- (5) מר דויד בן-גוריון עמד על הראש.
- (6) מר דויד בן-גוריון עמד על הרגליים.
- (7) ראשי משרתת ישראל קיבלו דוד גייס 1957.
- (8) נבחרת ישראל הפסידה בכבוד נגד הרוסים.
- (9) נבחרת ישראל הפסידה בכבוד נגד החלשים.
- (10) ד"ר שלום צילם את הגבי שלום.
- (11) נפתח היכל התרבות, במעמד מיטב השמלות של ישראל.
- (12) רוגוזין התרגז.
- (13) רוגוזין התפייס.
- (14) קפה פילץ נרכש על-ידי מפא"י.
- (15) שמעון פרס נאם עוד פעם.
- (16) דזירה תורגם לעברית ונשלח למר משה שרת על-ידי מר אריאל אלי-אשהילי.
- (17) זיוה שפיר הפכה את שמה לזיוה רודן והופיעה במשך 25 שניות מלאות בסרט לצדו של קלארק גיבל.
- (18) סגן ראש עיריית טולוז הגיע לישראל והביע את רגשי הערכתו הי יוצאים מן הכלל.
- (19) צליחת לה-מאנש.
- (20) משלוח שאלון זה על-חשבון משלם המיסים.

כי תצא למלחמה

מאת פרידריך קארינתי

ושנאת לעצמך כלרעה.

★ ★ ★

"נורא!" אומר האזרח האיטטניס — "כל החיים הם פחד אחד גדול. האוויר מלא חיידקים. אוי, 'אולי יזבק בי אחד מהם!"

★ ★ ★

"שמע, חביבי, אל תלך לבדך כלילה באותו המקום העזוב והשומם. הרי עוד תרצח את מישהו!"

★ ★ ★

יש לי שפן-בית נחמד, שכולנו אוהבים אותו מאד. רוצה אני ללסוף אותו קצת — והטיפש מתחמק מפני אל תוך השיחים שבגני. אלא שאני תופס אותו, חוטף אותו באוזניו, זורק אותו באוויר, סטיח אותו אל הקרקע ומרדוף את גולי-גולתו הספישית, על שאינו מביין ואינו רוצה לדעת שאני רוצה ללסוף אותו קצת.

★ ★ ★

מנור, החוק אומר שאורח אני. התחנתי — שצרכן אני. האשה — שבעל אני. הילד — שאב אני. הממשלה — שאורח מרוצה אני. האופוזיציה — שאורח בלתי מרוצה אני. הסנדלר — בורק בראש וראשונה את רגלי. הכובען — את גולגולתי. המניקוריסטית — את ציפורני. והתליון, אולי, את צווארי. ולבסוף עוד באה המו-לדת ואומרת שחילל אני. ואני מסרב ומוחה בכל תוקף: אני — בן-אדם! מה אתם רוצים ממני? אינני לא כלי-שחמת ולא כדור בליארד ולא קלף-משחק. חכו רגע, חידלתי! אינני אלא איש כמובס, לא יותר וגם, לכל הפחות, לא פחות מכסן!

★ ★ ★

מה אפשר לעשות בבני-האדם? אם תשאל כל אחד מהם אם רוצה הוא במלחמה, יענה לך בנועל: לא! וכשעה שמישהו מאסף אותם בהמון, הרי צורחים הם בגרון ניחר: "תחי המלחמה! מוות לאויבי!"

★ ★ ★

יש לי הצעה מצויינת איך לחסל את המלחמות: תיקון בלשני קטן. למחוק מלה אחת ויחידה מאוצר הלשון, את המלה "אנחנו". אנני דורשים מלחמה עד לנצחון! סליחה — לא "אנחנו" כי אם רק "אני". "אנו נילחם עד טיפת דמנו האחרונה!" — סליחה רק "אני", "אני אלחם, אני!" ולבסוף: "אנחנו ניצחנו!" — סליחה. לא "אנחנו". אנחנו לא ניצחנו כלל.

עברית: אביגדור המאירי

חלוציות - ופיגורה

מעשה בעלמה חנינית, חמודה, מעשית, עניינית. אך לכל זאת, מוכן, רק חסר פרט קטן: גיורתה שמנמנה כחבית.

היא הלכה למכון התעמלות שם עשו לה עיבוד וחיבוט. סוככה כרת אך לגוף לא איכפת. משקלה — הוא נשאר בשלימות.

היא הרימה עשרות משקלות, היא בלעה אבקות וגוללות. אך דבר לא עזר, משקלה לא חסר. וההיפך: הוסיף לעלות.

לבסוף העלמה המנופחת לגבולות הצטרפה היא כנחת. ואכלה במטבח של משקנו, וכך גיורתה היא כיום כשל מחט.

יוסי ואמיק איתי, קיבוץ גבולות

מאגדות ההתיישבות העובדת

כד קטנטן פיצ'פון כזה

אגדת הנוכה. מתוקנת ומעודכנת לפי רוח תשי"ח: פעם-פעם, לפני הרבה שנים, בחנוכה, היו יחנים. היוחנים היו אנשים רעים נורא, כי הם באו למודיעין ואכלו שם... אכלו שם חויר (או למה הם אנשים רעים, צלילה?) בא מתתיהו, שהיה הכי חשוב בקיבוץ שם וקרא: "מי לאדוני — אלי?" ותיכף באו כל החברים למחסן הנשק ונלחמו ביחנים — מעטים נגד רבים. כשהם באו לירושלים, היה שם לכלוך כזה, שזה איום! בבית-המקדש היה הכי מלוכלך, כי היוחנים לא שמרו על הנקיין בכלל. אפילו חשמל לא היה שם, אפילו נפט, אפילו שמן לא היה, אפילו בשביל המנורת-חנוכה שהיתה שם. כל הכדים היו שבורים לגמרי ויהודה המכבי וכל החברים וכל האחים שלו לא ידעו מה לעשות. עד — שפיטאום, מאחורי הדלת, הם מצאו כד קטנטן, פיצ'פון כזה, הכי-קטן שיכול להיות בעולם, עם סמל עליו. או כל היהודים כלי-כך שמחו והדליקו גרות ושרו, "סביבון סובי-סובי" ו"שימו שמן" ושמרו את השמן במנורה, והשאריו קצת, שזה יספיק לשמונה ימים, וזה היה החגיגה-חנוכה הכי-יפה שהיה — עד היום הזה. וכעד זה אנחנו חוגגים את חג החנוכה.

מין בתרון שכזה

מתוך דו"ח שפורסם בעלון משק להבות הבשן, על פעולות החוג לבעיות ה-סוציאליות בימינו: ...סקרנו את מצב הקאפיטליזם בימינו, הבהרנו מושגים (מן המורח ומן המערב), כגון התרוששות מעמד הפועלים, ופתרונות לפי קינסי לסתירות הקאפיטליזם.

